

Åbent brev

26.august 2023

Kære generaldirektør, Maria Rørbye Rønn

Vedr. DR-s tv serie, "Restaurant bag tremmer"

Jeg skriver igen efter jeg har modtaget svar fra DR's juridiske afdeling.

På grund af de genvordigheder jeg har gennemgået, tager det tid for mig at samle kræfter til fortsat at kæmpe denne kamp, men jeg synes den er vigtig både for mig og for branchen og derfor vil jeg fortsætte indtil vi finder en rimelig løsning og får belyst, hvad der er sket.

Det drejer sig selvfølgelig om ombytning af en programkoncept serie i 2012 ved navn "Restaurant bag tremmer" som DR producerede og udsendte som beskrevet i mit forrige brev (vedhæftet). Jeg har gennem årene skrevet til adskillige mennesker i DR for at opnå en anerkendelse og godtgørelse af mit store arbejde som lå til grund for DR's store prestigeprojekt i Statsfængslet Vridsløselille med Claus Meyer som vært.

I den besvarelse jeg har modtaget af DR, efter mit første brev til generaldirektøren, får jeg at vide de to programmer ikke var ens fra DR's juridiske afdeling. Jeg er ikke enig i at de er forskellige som tidligere nævnt ser jeg Restaurant bag tremmer som en bearbejdelse af den ide jeg kom med til DR længe inden man tog initiativ til at starte dette.

Jeg vil i dette brev forklare, hvorfor programmerne er ens i deres hovedkoncept idet begge projekter gik ud på at resocialisere de indsatte for åben skærm, at man laver et madprojekt i det ene og musical i det andet ændre ikke på, at der er tale om et koncept. Som jeg ser det, har man blot byttet musical undervisning ud med madlavning (restaurant), og hovedelementerne om at resocialisere, lokationen, Statsfængslet Vridsløselille, og andre ting er ens.

Det væsentlige, hovedkonceptet, er som sagt at man resocialiserer for åbnet tv-kamera i en række tv-udsendelser og giver de indsatte et projekt de skal lave sammen, så de lærer noget og de samarbejder om at skabe af værdi for omverden. Jeg mener, at man kan sammenligne det med en forælder, der ønsker at forære sine børn en elektronisk bog for at de skal *lære at læse dansk, fordi de opholder sig i udlandet*. Det de skal lære at læse mens de opholder sig udlandet via deres iPad, er den overordnede ide. Det er af mindre betydning om det er en bog om Robinson Crusoe eller Det Nye Testamente, ideen om at give en bog via iPad er jo at de skal *lære at læse på et medie de holder af*. Problemstillingerne er den samme mener jeg. I omtale tv-koncept er den overordnede ide at *resocialisere i Statsfængslet Vridsløselille for åbne kameraer og invitere publikum ind* - det har altså en mindre betydning om der skal laves et madprojekt, en musical eller bygges en bro. Det handler om *samarbejde*, de indsatte, skal samarbejde om noget, og derigennem skal resocialiseringen ske. Gennem dette skal de skabe værdi for omverdenen og derfor inviteres publikum (det omgivende samfund) ind for at vurderer i slutningen. Det var sådan jeg havde tænkt det da jeg udviklede konceptet på Den Danske Filmskoles

efteruddannelse, det var det Kriminalforsorgen havde sagt ja til, og det var også sådan DR præsenterede de 8 programmer:

“I otte uger har Claus Meyer undervist indsatte i Vridsløselille Statsfængsel i madlavning og samarbejde. DR1 har fulgt projektet og sender det første af otte programmer den 14. marts”

Det er klart at hvis man ønsker ting skal være forskellige, så kan man vælge at fokusere på at madlavning er anderledes end at lave en musical. Eller at de to værter er forskellige, eller noget tredje. En sammenligning skal ikke kun se på en enkelt ting, men på helheden, se alle elementerne inddrages. Da vi foreslog ideen for DR, var der tale om et unikt koncept med en unik adgang til at bruge et rigtigt fængsel som location. Der var desuden tale om noget, der aldrig er prøvet før. DR og Koncern TV- og Filmproduktion brugte samtidig alle mine kontakter og udnyttede det store og svære forarbejde som var lavet.

Det mest håndgribelige bevis på, at DR brugte mit koncept, mener jeg, kan ses gennem DR's egen præsentation i pressen som også her genbruger den ide jeg havde udviklet. DR skriver det handler om *resocialisering på tv i et fængsel* og det var den ide som jeg foreslog fra starten, som den første i verden, og det var denne ide som gav mig tilladelsen. *Resocialisering* var hele argumentet for gennemførelsen, eller var tilladelsen aldrig kommet i hus.

I en pressemeddelelse lyder det:

“DR har valgt at dokumentere forløbet, fordi projektet er et nyt bud på, hvordan man kan bekæmpe et stort samfundsproblem; nemlig *hvordan undgår vi, at dømte kriminelle begår ny kriminalitet*”, siger Lotte Lindegaard, kanalchef på DR1.

“I otte uger har Claus Meyer undervist indsatte i Vridsløselille Statsfængsel i madlavning og samarbejde. *Målet er at ruste de indsatte til et liv uden for fængslets "mure"*.

Pressemeddelelse 2. marts, 2012

<https://www.dr.dk/om-dr/nyheder/dr1-foelger-restaurant-bag-tremmer>

Er der tale om tyveri? Det vil jeg ikke tage stilling til, men i følge definitionen dækker tyveri over den handling, der består i uretmæssig tilegnelse af "noget der tilhører en anden". Det mener jeg sådan set er det der skete her. At få tilladelse til at bruge et fængsel som kulisse sammen med de indsatte har en kæmpe værdi. At udvikle noget der er så nyt og anderledes at store dele af den danske presse står i kø for at se, hvad der sker, er vel en værdi? Er der så tale om uretmæssig tilegnelse, det vil jeg sige i høj grad der er tale om her, hvor Mette Hoffman Meyer går ind sammen med Thomas Heurlins selskab, Koncern Tv- og Filmproduktion, og i al hemmelighed går ind laver en række identiske programmer. Det at man bearbejder den originale ide og tænker man derved bare kan tage andres arbejde, gør det ikke bedre.

Den anden del af sætningen taler om “noget der tilhører en anden”. Her mener jeg igen, at hvis vi kommer med oplysninger, konceptet og tilladelser, er det noget der tilhører mig, fordi disse tilladelser er givet på baggrund af et koncept jeg har udviklet og skrevet. Alle informationer fremlægges åbent for DR til mødet med Anders Riis Hansen. DR's medarbejdere er ansat i en

statsorganisation, og må respektere ejerforholdet. Det kan ikke være rigtigt, at Mette Hoffman Meyer, der var ansat hos DR, går ind og bruger præcis de samme kontakter og bruger det samme sted, Statsfængslet Vridsløselille?

Et andet vigtigt punkt handler ikke om de to projekter ligner hinanden, men mere om hvordan tv-formatet skal bruge nye ideer. I denne situation er ideen helt ny og da DR går ud og laver det vi er i gang med opbruges ideen både forhold til den aftale der er indgået. Vi får ikke længere lov at lave vores musical, fordi Kriminalforsorgen vil ikke fortsætte, selvom jeg har skabt hele konceptet og fået tilladelsen, de siger at fængslet ikke er til store tv-produktioner og det er også klart nyhedsværdien til et tv-publikum er opbrugt.

Dette medfører et stort tab for mig. Selvom Det Danske Filminstitut hele tre gange afviser nogen former for støtte, er det urimeligt at DR går ud i vores finansieringsproces, uden at sige noget og laver det samme, det samme sted? Det er min oplevelse, at man udelukkes fra arbejde i film/tv-branchen, når man giver udtryk for kritik (jeg vil komme ind på dette i mine kommende breve). Hvilke værdier er der blevet frataget mig i dette tilfælde? Hvad er det så er der er blevet taget ud af hånden her, hvad er det for en værdi der er blevet fjernet fra ejeren/producenten?

1) Mange måneders arbejde på udvikling, research og en lang række møder. Jeg havde mange samtaler med bl.a. de ansatte i Statsfængslet Vridsløselille, vi foretog mange besøg inden vi fik tilladelsen. Jeg besøgte sågar i "Reden" på Vesterbro for at se om man kunne udvikle visionen for prostituerede i København, altså at prøve at finde en vej til hvordan tv kunne have en positiv effekt på de medvirkende i stedet for at altid at trække historierne ud af dem. Herudover var der et omfattende arbejde med at finde en instruktør til dette, tater, scenograf osv.

2) Vi brugte meget tid på at søge en lang række fonde. Jeg måtte hyre en medarbejder til dette. Det er en proces der tager meget lang tid, fordi man skal ringe til fondene og passe deadlines osv. Det var et stort arbejde, hver fond fik lavet en separat pakke af bilag, anbefalinger osv.

3) Da vi fik tilladelsen, lavede vi kurser i Statsfængslet Vridsløselille for at få et bedre forhold til de indsatte. Sammen med filmarbejder Ulf Laursen som jeg hyrede lave vi undervisning to gange for at lære de indsatte at hende. Undervisningen foregik inde i selve fængslet.

4) Da tilladelsen kom i hus, brugte vi lang tid på at samle medarbejdere. Udover vi skulle sørge for at have et musicalhold på benene, måtte vi også arbejde på at finde et filmhold der kunne lave optagelserne. Samling af hold og medarbejdere, der var der mange møder med DK4 og Kenneth Kreutzmann. For at gøre klar, var vores filmhold endda inde og besøge fængslet igen for at se, hvordan det så ud. Vi sågar en pilot i fængslet med de indsatte for at vide, hvordan vores resocialisering tv-projekt ville se ud i Statsfængslet Vridsløselille.

5) Selvom tidligere vicedirektør Marianne Secher var meget optaget af ideen, skulle der flere møder til før hun godkendte projektet. Det var første gang i Danmark, at man sagde ja til et sådant projekt og den tilladelse fik jeg på baggrund af min henvendelse først i Københavns

Fængsler og senere direkte til Statsfængslet Vridsløselille. For at opnå tilladelsen måtte jeg fremsende og rette nye oplæg til Marianne til hun endelig sagde ja. Herefter kom diskussionen om at invitere publikum ind også det var helt nyt, aldrig prøvet før. Man havde tidligere haft en pårørende dag, hvor pårørende kunne komme ind, men aldrig et fremmed publikum som led i en tv-udsendelse. Det tog lang tid at overbevise Marianne om hvorfor dette var et nødvendigt led i konceptet og til sidst sagde hun ja.

Alle disse ting og mange andre fortæller om et stort arbejde og det har taget meget tid og naturligvis været en investering, men da DR's medarbejder Mette Meyer Hoffman bytter rundt, slap mine kræfter op og jeg havde ikke mere overskud til at lede firmaet og blev syg, hvilket jeg også nævnte for hende undervejs i vores samtaler.

Således ser min tab ud:

- Tabt arbejdstid på udvikling, research, møder osv.
- Konkurs af firma pga. Sygdom og efterfølgende tab af indtægt.
- Tabt personlig kreditering for originalt koncept
- Udelukkelse af tv-branche efter kritik af forløbet
- Beskadigelse af psykisk helbred med PTSD

Der er ikke tale om der skete noget tilfældigt, fordi ikke alle var informeret. Vi havde først kontakt med DR's daværende dokumentarredaktør Anders Riis Hansen som orienterede DR Executive Producer Mette Hoffmann Meyer om forslaget om projektet. Senere bad vi om et møde på DR, da vi fandt ud af de samme mennesker uden vores viden, var i gang med at forberede en række tilsvarende programmer i samme fængsel.

Jeg mener, at DR bør give mig en kompensation i lyset af den værdi DR har fået ved at overtage mit arbejde, mit koncept og mine kontakter. Mette Hoffmann Meyer var fuldt orienteret og ansat hos DR og hun sad på "pengekassen" som Anders Riis forklarede. Tidligere viceinspektør Marianne Secher, i dag områdechef i resocialisering hos Kriminalforsorgen, sagde som en af de sidste ting dengang, at DR's program var aldrig blevet til noget uden mig. Der eksisterede ikke noget der lignede tv koncept i hele verden.

Det er helt indlysende, at mit koncept skabte en stor debat og fokus på DR, faktisk i en sådan grad at der efter udsendelserne var diskussion i DR Nyhederne. De var et banebrydende og sensationelt indhold og skabt en kæmpe opmærksomhed omkring DR-TV. Ligeledes blev der sat stor fokus på det arbejde Kriminalforsorgen laver for at bringe de indsatte ud af kriminalitet og Thomas Heurlin kunne også høste anerkendelse for at lave tv med en samfundsmæssigt vigtig hensigt. Ideen har historisk karakter og jeg mener derfor DR bør melde ud at hele dette projekt var skabt på baggrund af mit arbejde og ideer og give kompensation.

Ved møde med Anders Riis Hansen I DR ville Anders give halvdelen af budgettet til de 3 udsendelser fra Statsfængslet svarende til ca. 1,7 millioner kroner, jeg formoder det er væsentligt

lavere end det beløb Koncern Tv- og Filmproduktion, som Anders Riis Hansen selv har været med til at starte, modtog for 8 udsendelser som jeg formoder har været over 10 millioner kroner. Mette Hoffman Meyer ville dengang hverken vise os det nye oplæg eller budget til "Restaurant bag tremmer" som jeg altså oplever er en bearbejdelse af den ide som jeg skabte og præsenterede for DR. Jeg har søgt aktindsigt, men blev desværre blevet afvist af DR og kan heller ikke få indsigt om det møde vi selv deltog på.

Jeg føler mig overbevist om, at alt dette er skete uden din involvering eller viden, og selvom jeg tænkte at kontakte dig undervejs kom der en del trusler om, hvad der ville ske hvis jeg gjorde det, nemlig at jeg aldrig ville komme til at arbejde igen. Men jeg syntes selv hvis jeg skal være rimelig, at jeg bør have en compensation, idet jeg har skabt hele ideen og så skabt muligheden i Kriminalforsorgen ved at gå tilladelse, dette i sig selv har en stor værdi, fordi hverken DR, Koncern Film & TV eller Claus Meyer ville være kommet i gang uden mig, det var den måde daværende viceinspektør Marianne Secher udtrykte det dengang.

Jeg opfordrer derfor DR til at se positivt på dette og være enig i, at der er leveret en værdi til DR som der ikke er blevet betalt for – at det tager lang tid at finde finansiering, giver ikke DR's medarbejdere ret til at gå ind og lave det samme og på den måde spænde ben for vores projekt. Hvad var ideen/konceptet og tilladelsen til at lave dette projekt værd i forhold til den mulighed jeg skabte og leverede til DR, til Claus Meyer og endelig Koncern Tv- og Filmproduktion? Hvad ville man med glæde have betalt en DR medarbejder for at udvikle ideen hos DR og få tilladelse? Hvor meget ville man afsætte af tid til en medarbejder for at lave dette arbejde 2 år, 3 år? Det er vel ikke andet end rimeligt, at der skal betales for den værdi som jeg har skabt og tilbudt DR?

Jeg vedlægger mit første åbne brev til generaldirektøren.

Med venlig hilsen

David Peter Fox